

— Колко сж жестоки всички! — мислѣше си самотното щъркелче — и хората жестоки, и нашитѣ жестоки. И кжде да бѣгамъ — толкова съмъ слабичко!

Започна да гасне слънчевата свѣтлина изъ ливадитѣ. Само върховетѣ на високитѣ дървета блестѣха и далечнитѣ планини. Отъ небето се запуска синкѣва здрачина, лѣхна хладенъ вѣтъръ и ливадитѣ потънаха въ мрачина. Младото щъркелче спрѣ при вѣковното дърво съ гнѣздото, въртѣ се около него и подхвъркна. Изшумолѣха крилата му изъ тихата привечеръ, нѣколко листа по дървото се размърдаха. Когато кацна въ запустѣлото си гнѣздо, то намѣри само малко перушина и дветѣ половинки отъ разпукнатото яйце.

Надъ земята мракътъ се сгъсти, опустѣлитѣ полета се изгубиха въ тъмнината, нѣкжде само сънно свирѣха щурчета и напомнях на щъркелчето, че има живи души по земята. То се сви въ гнѣздото, приготи се за сънъ. Но не заспиваше. Надъ него грѣеха вече едри звезди, хладенъ вѣтъръ шумолѣше съ голѣми крила изъ тъмнитѣ висини, утихваше и почваше пакъ.

— Боже, колко съмъ нещастно! Самъ-самичко!

Това само повтаряше, догдето очитѣ му се затвориха отъ умора и мжка. По едно време усѣти силна свѣтлина. Единъ лжчъ се промѣкна надъ ливадитѣ и озари задрѣмалото щъркелче. То трепна, източи шия, протегна едно по едно крачетата и крилата си, и изведнажъ видѣ слънцето: голѣмо, младо, чисто слънце, което се издигаше надъ хладната земя, запалваше планинитѣ и върховетѣ на дърветата. Селскиятъ пѣтъ блесна като обагрена рѣка между ниви и дървета, нѣкжде заскърцахъ коли, чу се глъчка изъ пѣтя и полето. Щъркелчето се изправи, кацна на края на гнѣздото и размаха криле — литна въ ливадитѣ. Сега като че ли си спомни всичко, вдигна очи къмъ небето, сѣкашъ върваше, че другитѣ щъркели сж още тамъ.

Изведнажъ срещу самотното щъркелче се изправиха две деца. Едно русокосо, тънко момиче, съ очи като